

* Són moltes les persones que manifesten la seva devoció al Pare Coll, unes amb donatius i supliques, altres explicant les gràcies rebudes per la seva intercessió, tant d'Espanya com d'altres països del món que, amb una fe admirable, demanen pregàries per tal que amb la seva intercessió puguin obtenir gràcies. L'oració i el nostre record diari es fan sempre presents i la llum, que crema constantment en el sepulcre del sant, és el testimoni i la seguretat del nostre acompanyament.

* Ens acaba d'arribar una nota que ve d'**Adra (Almeria)**, que transcriu: «Agraeixo amb tot el meu amor, a Déu Nostre Senyor, la recuperació de la salut de la meua filla per la intercessió del Pare Coll. Trobant-se en una situació molt delicada que els doctors no ens donaven cap esperança, Déu va posar en el meu camí a una persona que em va donar una estampa amb una relíquia a la que amb molta fe, la vaig passar a la meua filla i li vaig demanar per la seva salut. Després d'un procés llarg i angoixant i diverses intervencions va anar recuperant una part del cor, condició indispensable, per poder posar-li la màquina que la manté amb vida, que encara que amb limitacions, la té força normal». **Rosalía.**

* És admirable i ens emociona profundament rebre la visita de moltes persones i famílies procedents de diversos llocs: d'Argentina, sobretot; d'Uruguai, de Centre Amèrica... i d'altres països propers, que parlen clarament que el nostre estimat Pare Coll és el Sant de molts, i és que així és, Sant de tots: l'11 d'octubre de 2009 va ser proclamat SANT de la ESGLESIÀ UNIVERSAL pel Papa Benet XVI. La devoció contagiosa i testimonial de moltes germanes és notòria i d'admirar en els múltiples i diversos llocs on exercim la missió. També, la infinitat de devots del Pare Coll que s'encomanen a ell i els que ja gaudeixen de Déu. són exemple de fe i confiança.

* La nostra acció de gràcies per la santedat del Pare Coll ha de ser constant, solidària i confiada. Animem a moltes persones a demanar l'augment de fe i confiança en la pregària, tant de petició com d'acció de gràcies. El món necessita tornar a creure, tornar a esperar i saber demanar ajuda a qui la pot donar.

!!!SANT FUNDADOR, SANT, T'ACLAMEM!!!

Si desitges compartir les gràcies rebudes per intercessió de Sant Francesc Coll, Germanes Màrtirs o Gna. Cristina Dominga Benito, pots fer-ho comunicant-te amb les Germanes Dominiques de l'Anunciata en una de les adreces següents:

Casa General

C/ La Granja, 5 28003 Madrid (Espanya)
dacgeco@dominicasanunciata.org

Provincia San Raimundo de Peñafort

C/ Elisabets, 19 08001 Barcelona (Espanya)
provsvraimundo@dominicasanunciata.org

Provincia Santo Domingo de Guzmán

Av. Alfonso XIII, 160 dpdo.
28016 Madrid (Espanya)
provsvdomingo@dominicasanunciata.org

Provincia Santa Catalina de Sena

C/ González Besada, 18
33007 Oviedo (Espanya)
provsvcatalina@dominicasanunciata.org

Provincia Santa Rosa de Lima

C/ Junín, 1223
1113 Buenos Aires (Argentina)
provsvrosa@dominicasanunciata.org

Provincia San Martín de Porres

4ª Calle Oriente, 4-4 04104 Santa Tecla
(El Salvador, C.A.)
provsvmartin@dominicasanunciata.org

Vicariato San Francisco Coll

Soeurs Dominicaines de l'Anunciata
B.P. 1160 Cidex-1
Abidjan - 28 (Côte d'Ivoire-Africa)
vicariatsfcop@gmail.com

Delegación de la Provincia Santa Catalina

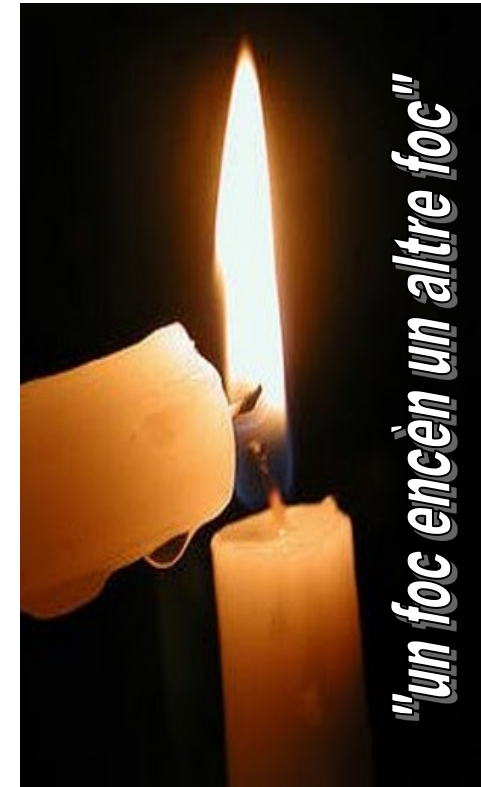
Rua Eneida, 358. Bairro N.S. da Glória
30881-520 Belo Horizonte M.G. Brasil)
delegadabrasil@dominicasanunciata.org

Provincia San Raimundo -Filipinas-

Dominican Sisters of the Annuciata
12 P Bernardo St. - Cubao Dist.
Quezon City. Filipinas
anunfilipinas@yahoo.com

Sant Francesc Coll

"un foc encèn un altre foc"

Senyor, Vós, que vàreu fer de Sant Francesc Coll, un incansable apòstol de l'Evangeli i del rosari i l'enriqueu amb les virtuts i les creus de les ànimes santes, concediu-nos per la seva intercessió la gràcia que us demanem...

Feu que sapiguem imitar les seves gestes i doneu-nos fortaleza per a viure amb serenitat les alegries i proves de la nostra vida cristiana. Amén

Dominiques de l'Anunciata

www.dominicasanunciata.org

X ANIVERSARI DE LA CANONITZACIÓ DE SANT FRANCESC COLL

FRANCESC COLL: VOCACIÓ DE FRARE PREDICADOR

El jove Francesc Coll, que en iniciar els estudis eclesiàstics al Seminari de Vic tenia un horitzó de certa seguretat per a la seva vida sacerdotal, va optar, després de molta reflexió, per sol·licitar l'ingrés en l'Orde de Predicadors. Va trucar a les portes del convent de Girona on va professar i va cursar teologia.

Molt densos van ser els anys que Francesc Coll va viure amb els dominics a Girona, tant en la vida fraterna com en l'essència de l'estudi al qual es va dedicar amb tota l'ànima, perfeccionant la bona base que havia adquirit al Seminari de Vic. Realment, va ser un privilegiat en la seva vocació i missió de predicador, i també un provat servent, a imitació de Jesús i de Sant Domènec.

L'exclaustració forçosa va ser un revés per a la seva formació, però Francesc no va ser un jove que es va creuar de braços: després d'acabar els seus estudis de Teologia al Seminari de Vic, ser ordenat sacerdot, passar un parell d'anys amb moltes ganes d'un més gran apostolat, temporalment va ser assignat a la Parròquia d'Artés, per al cap de pocs mesos passar a Moià. Allà va sorprendre a tots en una prova de foc amb el seu domini de l'eloqüència sacra, i amb la pacificació del poble dividit.

En un silenci actiu, havia après l'art de la comunicació per la paraula en els seus assajos acadèmics, primer al Seminari de Vic i, sobretot, al teologat dominicà de Girona. Com Domènec, li agradava de «saber per a ser útil als altres en el camí de la salvació».

La paraula càlida del Pare Coll era captivadora. Brollava d'un cor ardent, i escalfava altres cors. Sortia dels seus llavis amb intenció de ser paraula de Jesús, que atreia i captivava. Per això en les seves missions les esglésies solien ser petites i havia de predicar a les places.

Institucions, pobles i parròquies demanaven la missió del Pare Coll. No hi ha estadística o dietari complet que acreditin les seves innombrables actuacions com a missioner apostòlic. En la seva ment no era important portar compte dels seus mèrits. El que era important era el goig en l'Esperit perquè, en la seva estada, augmentava en els pobles i parròquies el nombre dels amics de Déu. Es va adaptar a diversos públics, per a exposar a tothom la Paraula.

El cor del Pare Coll cremava en un zel expansiu per les ànimes i d'aquest zel van brollar totes les seves obres. Amb zel motivava a la conversió i canvi de vida, a la caritat i al servei voluntari. A partir del 15 d'agost de 1856, data fundacional de la Congregació de **GERMANES DOMINQUES DE L'ANUNCIATA**, el Pare Coll va anar reduint la seva dedicació a jornades missionals per alternar aquest treball amb una altra aventura: la de configurar, organitzar, formar i implantar **L'ANUNCIATA** en ciutats, pobles, parròquies, barris que la sol·licitaven.

El Pare Coll, mentre va poder va gastar la seva vida en el servei. Com Sant Domènec, que va anar gastant la vida en la caritat i en el servei a les comunitats de creients, per augmentar la seva fe i atreure'ls vers la veritat. El Pare Coll va gastar la vida en remoure les consciències i en fomentar la pau, la justícia, la cultura i la promoció humana. Servir als altres, no estimar com a propi el bé realitzat, fiar-se de la Providència. Però en el pla de Déu no estava previst que tal testament es formulés només en paraules, sinó també en gestos de dolor i de silencis que formaven part de la gràcia de la predicació.

Així l'última missió del Pare Coll es va celebrar a Vic, sense paraules.

Aquesta és una manera de parlar. Però a la 'gràcia de la predicació' els 'silencis' poden ser i són, en el seu moment, tan importants com les paraules. El Pare Coll va voler fer de la seva vida una ofrena, i l'ofrena, d'ordinari, es feia paraula. Unit a Crist i urgint per l'Esperit predicar era una acció sacramental.

Viure era parlar, però **parlar de Déu i a Déu** davant i amb els homes. Per a ell, amb claredat de visió, amb visió reduïda, o amb ceguesa d'ulls, la Paraula era vida.

Quan s'estudia 'la gràcia de la predicació' en el Pare Coll cal fer un esforç de comprensió per entendre que a ell no se li podia ocórrer jubilar-se de la Paraula, ja que de repartir aquest tresor s'alimentava el seu esperit.

En ell es compleix, un cop més, que el que s'ha conreat amb esforç heroic es converteix en carn de la pròpia carn. Al Pare Coll li era suportable qualsevol creu de patiment, si aquest li permetia viure en la Paraula que convocava a conversió i amor.

AQUESTA ERA LA SEVA VIDA feta ofrena, paraula sacramental de gràcia i salvació.

Però a partir de l'any 1871, el Senyor de la Paraula li va anar dient al Pare Coll, amb signes evidents, que el curs de missió es tancava; que ja havia parlat prou; que ja només li quedava per predicar el sermó del silenci, encara que ell no ho tingués preparat.

Al Pare Coll, com a la majoria dels mortals, li sobrevingué el sacrifici d'una forma no pensada, i

- **la seva veu** es va fer silenci a Vic;
- **la seva itinerància**, recés obligat;
- **la seva mirada penetrant en les ànimes**, interiorització entre boires.
- **la pèrdua de facultats**, retorn a la indigència del no res;
- **l'art oratori de gran mestre**, simplicitat i tendresa de nen en cos d'ancià; i
- **el protagonisme en la litúrgia de la Paraula**, escolta atenta al Senyor que parla al cor i crida els predicadors al seu temple celeste.

Text de les jornades de Formació, 2009, den nostre estimat P. Cándido Aniz, OP)

Agraïm la generositat de tants devots de Sant Francesc Coll, que ens fan arribar el seu donatiu per gràcies rebudes. En la nostra pregària els tenim ben presents.

Aquest any 2019, que celebrem el **X aniversari de la Canonització del Pare Coll**, la publicació "Testimoni de la llum" tindrà com a tema únic Sant Francesc Coll.